

at denne gamle Skat skulde ophøre, saa vil det, efter hvad jeg har anført, sees, at den jo ikke ophører, men i sit Væsen vedbliver at bestaae. Men om en Skat ogsaa er gammel, saa kan jeg ikke andet end formene, at, naar den er ubillig, vil det altid være rettest at stræbe hen til at see at faae den hævet. Fremdeles omtalte han, at han slet ikke kunde skjønne, hvad de af mig opstillede Forholdstal skulde bevise. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at jeg ikke har anført andre Tal end dem, der ere fremkomne fra Regjeringen, for derved at godtgjøre dens Formenting om Skattefordelingen og de to Skatters Vedbliven i nogle Aar, hvilke Tal jeg har benyttet for min Mening, og derved godtgjøre paa en tydeligere Maade, end jeg ellers troede at kunne, at der fandt Ulighed Sted i Beskatningen. Naar den ærede Landstingsmand, saavidt jeg forstod ham, meente, at man ligesaa godt kunde paaligne samtlige Skatter paa faste Eiendomme, eller at man kunde hæve de Indtægter, Staten behøvede, ved Told, saa maa jeg tilstaae, at denne Anskuelse rigtignok forundrer mig. Jeg veed nok, at der gives Statsøkonomer, der antage, at man saaledes kunde paaligne al Skat paa eet Object, s. Ex. Jorden eller Grunden, og som mene, at Ubillighederne i Tidens Løb vel vilde udjævne sig; men uden at gaae ind paa nogen statsøkonomisk Undersøgelse, men holdende mig til den Sag, der ligger for, skulde jeg formene, at det er absolut urigtigt at paaligne Nogle en højere Skat, for at Andre kunne slippe med en mindre, og det Andre, der høre til de mere Formuende, Capitalister, Embedsmænd med betydelige Gager, Pensionister o. s. v. Det er dette Misforhold, jeg for dette ene Aar vil have hævet eller formindsket ved mit ene Endringsforslag, og ved

mit andet Forslag for Fremtiden, naar det i Loven udtrykelig siges, at denne Skat fremtidig skal lignedes paa alle Byens Indvaanere efter Formue og Leilighed. Men jeg vil vende tilbage til, hvad den ærede Rigsdagsmand bemærkede om, at man kunde bruge eet Skatteobject paa den Maade, at man alene holdt sig til det og ventede en Udjævning i Tidens Løb. Dette er s. Ex. rigtigt, naar man seer hen til Skatter, der med et bestemt Beløb og i en lang Aarrække have hvilet paa de faste Eiendomme. Der vil det være rigtigt at lade disse Skatter, som de nu ere, bestaae; thi vilde man formindskte eller hæve disse Skatter, saa vilde det være det Samme som at skænke de nuværende Eiendomsbestodere en Capital, som svarede til den Statteestergivelse, der fandt Sted, betragtet som Rente af en tilsvarende Capital. Vilde man omvendt forøge Skatterne og sige: Hartforret ene skal være Basis for Skat — jeg nævner netop Hartforret, fordi det turde være de fleste Medlemmer her i Thinget bedst bekendt — saa troer jeg det vilde være det uheldigste Grundlag enten for en ny Skat eller for en Forøgelse i allerede bestaaende Skatter. En saadan Statteforøgelse vilde formindskte Eiendommenes Værdi med saa meget, som Skatten, betragtet som Rente af en Capital, udgjør. Det vilde jo vistnok være aldeles urigtigt. Men her er der Tale om at finde en saavidt mulig ligelig Fordeling af en personlig Afgift, og jeg har søgt paa flere Maader at vise, at den formeentlig bedst vilde fordeles for Aaret 1859 efter Lighedssforholdet mellem disse 2 Skatter, nemlig Halvt mod Halvt. For Fremtiden skulde derimod indføres en fælles Skat, som da naturligvis vil kunne lignedes efter det rette Forhold mellem samtlige Skatydere.